

THOHANNE APOSTOLO 99
enitatem. Dico enim uobis non me videbitis amodo, donec dicatis, benedictus qui venit in nomine domini. Hæc sententia iuxta literam tunc in plera est, quædo dominus super pullum asinæ sedes. Hierosolymis appropinquas, honorifice à turbis susceptus est, quando cum ramis palmarum occurrerunt ei, dicentes: Osanna filio David, benedictus qui uenit in nomine domini. Versiculus iste, spiritualiter potius, quam ad literam est intelligendus, & est sensus: [Dico enim uobis, nō me videbitis amodo, donec dicatis: Benedictus q[uod] uenit in nomine domini.] Id est, me uobiscum in cordibus uestris manente nō habebitis, quoisque me credatis filium dei ad salutem hominum à patre esse missum.

SE DE SANCTO IOHAN
ne Euangelista & apostolo.
Iohannis ultimo.

TIN ILLOTEPORE: DIXIT IESUS PETRO: SEQUE
RE ME. COUERSUS PETRUS, VIDIT ILLUM DISCIPULUM QUÆ DILIGEBAT IESUS, SEQUENTEM. ET REL

INIERIE HUIUS LECTIÖIS, TRIA SUNT QUÆ NOBIS BEATUS
Iohannes Euāgelista commendat, priuilegiū scilicet amoris domini erga se, resolutionē sui corporis, atq[ue] descriptionem euāgeliij. Priuilegium amoris sui nobis commendat, cum dicit: **COUE**
RUS VIDIT ILLUM DISCIPULUM QUÆ DILIGEBAT JESUS, SEQUENTEM. Resolutionē sui corporis ostendit, cum ait: [Et nō dixit ei Iesus, non moritur, sed sic eius uolo manere.] Descriptionem euāgeliij, cum subiungi: [Hic est discipulus ille, q[uod] testimonium perhibet de

DE SANCTO

his, & scriptis hæc,] Sed ut exordia huius lectiōis plenius intelligere valeamus, liber superiora parū per attendere. **S**upra eñi retulit idē Iohannes euāgelistā, qā discipulis post resurrectionē dñi in cōclavi residētib⁹ dixit eis Simon Petrus: Vado pīscari. Dicunt ei alij di scipuli: Venimus & nos tecum. Ascendit ergo Simō Petrus, & Thomas qui dicitur Didymus, & Nathanael, qui erat à Cana Galilæe, & filij Zebedaei, & alij ex discipulis eius duo. Illus frusta tota nocte in pīscando laborantibus, mane stetit Iesu in littore, corūq; rete copiosa multitudine pīscū repleuit. Egressisq; illis ad terram, ait: Venite, prandete. In quo prandio dñs Petru ter, at se amaret, interrogauit. Cui post tri nam negationem, tertio cōfidenti suum amore, tertio suas oves ei cōmendauit, dicens: Si diligis me, pāsce oves meas, sive agnos meos. Post commendatiōnē quoq; ouīū, qd pro eis dē ouibus passurus esset, intimare curauit, dicens: Amen amē dico tibi, cum esse iunior, cingebas te, & ambulabas ubi uolebas, cū aut senueris, extēdes manus tuas, & alius te cinger, & ducet quō tu non uis. Hoc aut̄ dicebat (ait euāgelistā) significās qua morte esset clarificaturus deum. Et ne dura & intolerabilis Petro uideretur passio crucis, hāc suo exemplo pius magister lenire curauit, dicens: [Sequere me,] id est, imitare me. Ac si diceret dominus: Tanto ergo tolerabilius crucis passionem sustinebis, quāto in eius sufferentia mea te sequi uestigia recordaberis; ut sicut pro tua salute crucis patibulum sustinere non distuli, ita quoq; & tu pro confessione nominis mei pati te debere memento. Quia eo gloriosiorem palmam martyrii consequeris, quo ad hāc promerendā arctius iter magistri sequeris. **S**equi eñi dominum, imitari est, sicut ip̄e dicit: Si quis uult post

me uenire, & reliqua. Et iterum: Qui mihi ministrat, **Johan. 12.**
me sequatur. Secutus est Petrus apostolus dominū,
quia pro ouibus sibi creditis, crucis patibulum susti-
nere non distulit, sicut & ipse dominus pro redempti
one generis humani amplecti dignatus est, implēs il-
lud quod ait Iohānes apostolus: Qui dicit se in Chri-
sto n. anere, debet sicut ille ambulauit, & ipse ambu-
lare. Jam uero post hæc quid dominus & Petrus fece-
rint, manifeste Euangelista non declarat, tamē ex eo
quod ait, [Cōuersus Petrus, uidit illum discipulum
quem diligebat Iesus, sequētem,] tacite innuit, quia
mox ut dominus dixit Petro, [Sequere me,] surre-
xit & à loco cōuiuij abire cœperit. Cuius iussionem Pe-
trus etiā ad literam implere desiderans, secutus est il-
lum corporali gressu. Secutus est autē dominū & Pe-
trum ille discipulus, quem diligebat Iesus, Iohannes
scilicet nomine, cuius est hoc euangelium. Nec enim
à consecutu illius se indignū aestimauit, cum etiā ma-
ioris dilectionis gloria præ cæteris à domino ample-
xatum se nouerat. Nec incredibile est, quod Petrus
& Iohannes uestigio corporali dominum sint se cu-
ti, quia necdum adhuc intelligebāt, quid spiritualiter
significaret hoc, quod dominus Petro dixerat, Seque-
re me. Sed quia beatus Iohānes personā suam ex no-
mine innotescere noluit, designauit ex merito, cū di-
xit: Vidi illum discipulum, quem diligebat Iesus, Di-
ligebat enim eum Iesus, non exceptis cæteris singula-
ritatibus, sed specialiter inter cæteros unum. Omnes
enim se diligere comprobauit, quibus ante suam pas-
sionem loquebatur, dicens: Sicut dilexit me pater, & **Johan. 15.**
ego dilexi uos, manete in dilectione mea, Sed hunc
præ cæteris diligebat, quem integritas uirginalis ma-

iori dilectione fecerat dignum. Tradunt nanghisto-
rie, quod eum uolentem nubere, de nuptijs uocauit,
& propterea quod à complexu carnali eum subtra-
xerat, spiritali dilectione eum fecerat esse digniore.
In eo autem quod ait: [Vidit illum discipulum, quē
diligebat Iesus, sequentem,] morem sanctorū bea-
tus Iohannes Euangelista seruauit, cum propriū no-
men tacens, alio indicio suam personam demonstra-
uit. Hanc enim consuetudinem habent sancti uiri, ut
quoties de se mira & magna loquuntur, ad alia trans-
eant personā, & sic de se, quasi de alio loquantur, sic
ut fecit Moyses, quādo dese, quasi de alio locutus est,
Nume. 12 dicens: Et erat Moyses uir mitissimus super omnes ho-
mines, qui morabantur in terra. Similiter & beatus
Iob dicturus, Et erat uir ille simplex & rectus, ac ri-
mens deum, de se quasi de alio præmisit, dicens: Vir
erat in terra Hus, nomine Iob. Hac ergo humiliatè
seruans beatus Iohannes, in toto serie sui euangelij,
proprium nomē ponere noluit. Dat autem & aliud
indictum suā cognitionis beatus Iohannes Euangeli-
sta, cum subiungit: qui et recubuit in coena super
pectus domini. et dicit: Domine quis est qui
tradet te? In ultima cœna, quam dominus cum di-
scipulis habuit suis, ut superioris textus euangelij nar-
rat, discipulus ille supra pectus magistri recubuit: &
cum diceret dominus, Vnus ex uobis me traditurus
est, contrastatis omnibus, innuere sibi Petro, interro-
gauit magistrum Iohannes, dicens: [Domine, quis
est qui tradet te?] Et ne omniū cōscientias dira suspi-
cio torqueret, certos eos reddidit, dicens: Qui intin-
git manum mecum in paropside, hic me tradet. Quod
autem discipulus ille supra pectus magistri recubuit,

non solum præsentis dilectionis indicium fuit, sed etiam
futuri mysterij signum. Quia enim in pectore Iesu
sunt omnes thesauri sapientie & scientie absconditi,
merito ille supra pectus magistri recubuisse dicitur,
q[uod] de eius diuinitate altius & profundius ceteris erat
descripturus. **Hic ergo cum vidisset Petrus,**
dicit Iesu: Domine hic autem quid? Quia enim
Petrus apostolus in extensione manuum, in cinctio-
ne alterius, in ductu quo noller, suam passionem in-
tellexerat significata: uoluit scire de fratre & con-
discipulo qua morte & ipse transiit usque ad uitam.
Et uidens eum sequentem, ait: **Domine hic autem**
quid? Dicit ei Iesu: **Sic cum uolo manere,**
donec veniam quid ad te tu me sequere. Ac si
diceret: Nolo eum per passionem martyris præsentis
uitæ cursum consummare, sed sic eum uolo manere
donec ecclesiastica pace firmata, transitu naturalis
mortis, perpetuam eum ducam ad uitam. **Vbi pu-**
randum non est, quod negauerit dñs Iohannem pro
sua fide multas tribulationes esse passurum, sed præ-
dixit eum, per martyrium, præsentem uitam non esse
consummaturum. Nam in **Actibus Apostolorū** pu-
blice uirgis casus legitur, quando ibant discipuli à con-
spectu concilij gaudentes, quoniā digni habitu erant
pro nomine Iesu contumelias pati. **Et à Domitiano**
imp̄issimo Cæsare, in fernētis olei dolium missus le-
gitur, ex quo tñ liber exiit à dolore corporis, quan-
tum alienus erat à corruptione carnis. Nam in histo-
ria Ecclesiastica legimus, cū ueneno esse potatum,
& nihil mali passum, implero in eo, quod à domino
dictum fuerat: Et si mortiferū quid biberint, non eis
nocebit. Postea uero propter insuperabilem constan-
Actuum.8
Marci.16

tiam euangelizandi, ab eodē principe in Patmos insulam exilio est relegatus, ubi cōsortio destitutus humano, consolationem promeruit angelorū. Ibi ēm propria manu Apocalypsim scriptis, quā ei dñs reuelare dignatus est, pro statu ecclesiæ, præsentis scilicet & futuræ. Et ideo cum dominus dixit, [Sic eum uolo manere donec ueniam,] non negauit eū corpore moritur, sed per passionē martyrii non esse cōsummandū prædixit. Sed sermonē sic manēdi, ita quidē discipuli eodem tempore tractare coeperunt, quālī Iohannes iam non esset moriturus. Vnde & subditur: Et h̄t ergo sermo iste inter fratres, quod discipulus ille non moritur. sed hūc eorum errore idem Iohannes corrigere curauit, cum subiunxit: Et non dicit Jesus nō moritur, sed sic eum volo manere donec ueniam. Morte ēm corporis uera citer mortuus est Iohannes, quia ex eo die quo primo homini dictū est, Quocunq; die comederis de ligno scientiæ boni & mali, morte morieris, nullus est qui gustet uitā, q; non gustet mortē. Deniq; et si Elias & Enoch adhuc uiui esse creduntur, tñ sciendū est, quia ad tempus mortem corporis distulerunt, non penitus eualerunt, quia temporibus Antichristi inter siciendi sunt. Et si dñs in forma humanitatis morte suscepit, nullus est qui mortē corporis euadere possit, Psalmista testante, qui ait: Quis est homo qui uiuet, & non uidebit mortē? subauditur nullus. Deniq; Ecce in patrū literis inuenimus, cū lōgo affectus senio Ephesi moraretur, int̄m, ut discipulorū manibus sustentatus, uix ad ecclesiā pergeret, sciens diē mortis suā imminere, iussit sibi præparari sepulchrū, & dñca die post celebrationem missarū, & admonitionē

factam discipulorū, perceptione corporis & sanguinis dñi seipsum muniuit. Ac deinde ualedicens fratribus, descendit in defosum sepulturæ suæ locū, quē si bi p̄parauerat, & quasi in lectulo, ita collegit se in sepulchro, atq; oratione exulta, uidentibus discipulis, appositus est ad patres suos, tam extraneus à dolore corporis, quam alienus fuerat à corruptione carnis. Quo in loco, terra sensim ab imo dicitur ebullire, ita ut nonnulli eum crediderint uiuere. Sed qm̄ alijs apostolis per passionē martyrii cōsummatis, ipse solus in pace ecclesiæ naturali morte uitā finiuit, ideo à dño dictum est: [Sic eum uolo manere donec ueniam.] Quod est dicere: Nolo eum per uiolentia persecutoris uitam finire præsentē, sed sic eum uolo manere, quoadusq; ueniens ad uitam eum ducam perennem, & æterna remuneratione eum clarificē. Spiritaliter autē per hos duos discipulos, duas fidelium uirtus, in quibus ecclesia cōstat, accipere possumus, aeti uam scilicet & contemplatiuā. Quarū una in labore est, altera in requie. Per Petrum em̄, cui dictum est, [Sequere me] actiū uitæ labor exprimitur, ad quā pertinet esuriēti cibū, sitiēti potum, nudo tribuere uestimentū, sufficiere hospitem, uisitare infirmū, sepelire mortuū, errantem corrigere, insipientem docere, p̄ ueritate & iustitia etiam, si necessitas fuerit, usq; ad mortem certare. His autem qui in regimine positisunr, qualiter subiecti uictū & uestitum habebant, intenta solicitudine præuidere. Per Iohannē uero, de quo dictum est, [Sic eum uolo manere donec ueniam,] contemplatiuæ uitæ suauitas designatur, ad quam pertinet, remotis omnibus curis & solicitudinibus, lectioni & orationi assidue infistere. Crebra q̄q;

Iachrymarū compunctione, pro peccatorū remissio
& æternæ uitæ perceptione, dulcissime suspirare. Sed
tamē utrungq; discipulū, utraq; uita nullus ignorat es-
se perfectū. & actiuā quidē uita generaliter ad omnes
fideles pertinet, qui se ab hoc seculo immaculatos cu-
stodiētes, mentē, manū, lingua in bono ope exercēt,
Contēplatiua uero illis maxime dat, q; post lōga ex-
ercitia monastica uitæ, secrera loca eremi sibi eligūr,
ubi absq; impedimēto hoīm, lectioni & orationi insiste-
re & soli deo possint inhærere, & quantum humana
fragilitas patitur, aliquoties cōtribus angelorū mēte-

Psal. 54. adiungi, dicentes cum Psalmista: Ecce elongauit fugi-
ens, & mansi in solitudine. Hoc aut̄ inter actiuā & cō-
templatiua uitam distat, quia actiuā hic incipit &
hic finit: contemplatiua uero hic habet initium, sed
in futuro plenius perficietur. Quis ēm in illa uita es-
tientibus tribuet cibum, ubi esurit nemo, cū panis sit
ibi uiuus? Quis ibi scienti potūtribuer, ubi ē fons ui-
us, ex quo qui gustauerit, nunq; sitiet in æternum?
Quis uestiet nudū, ubi stola est immortalitatis? Quis
uisitabit infirmum, ubi qui infirmiter non est?
Quis sepeliet mortuū, ubi regio est uiuētrium? Vnde (sicut
diximus) actiuā uita hic habet initium & finem, mer-
cede restante: contemplatiua uero hic habet initium,
sed in futuro perfectionem habebit: quia quod nunc
uidet per speculum & in enigmate, tūc uidebit facie
ad faciem. Vnde bene de Iohāne diētū est: [Sic eū
uolo manere donec ueniā,] id est, eos q; gustu meæ
cōtemplationis inebriauero, semper proficere uolo,
quoadusq; me in die iudicij apparente, cum æterna
remuneratione de fide transeant ad speciem. Iā enim
descriptionem sui euangelij beatus Iohānes nobis cō-

IOHANNE APOSTOLO.

107

medar, cū dicit: **Vic est discipulus ille qui testi-
monium perhibet de his, & scripsit haec.** Perhibu-
it quippe **Iohannes dño testimonium docēdo,** per-
hibuit ete uiuendo, perhibuit euangelium scriben-
do, perhiber etiam quotidie, cum euāgelium qđ scri-
psit, in ecclesia à fidē libus legitur uel audiatur. **Sed gra-**
**tū forte videbitur, si quæ occasio illi euangelium scri-
bendi fuerit, breuiter commemoremus.** Nā post dñi
ascensionem, per sexaginta ferme annos absque ullo
adminiculo scribendi euāgelium prædicauit. **Sed cū**
propter insuperabilem constantiam euangelizandi
(ut diximus) à Domitiano imp̄ijissimo Cæsare in Pa-
rmos insulam exilio relegatus fuisse, irrumpētes in
ecclesiam dei hæretici, **Marcion, Cherinus & Ebiō,**
& ceteri filij diaboli, quos ipse in epistola sua **Anti-**
christos appellat, diuersis dogmatibus eam scindere
conati sunt, dicentes Christum ante Mariam non fu-
isse. Postea uero cum permittente Nerua piissimo re-
ge, de exilio reuersus Ephesi moraretur, rogatus di-
citur ab omnibus **Aſia ep̄iscopis & presbyteris,** quia
iamin tribus euangelistarum libris de humanitate
saluatoris satis scriptum habebant, ut eis de diuinita-
te sermonem facereret, atq; ad memoriam futurorum
scriptum relinqueret, maxime ad cōuincendam illo-
rum hæresim, qui dicebant Christum ante Mariā nō
fuisse: quod primum se negauit facturum, sed illis in
prece perseverantibus, non aliter acquieuit, nisi omnes
triduo ieiunio dominum in commune precaren-
tur: quod cum fecissent, tanta gratia spiritus sancti di-
citur fuisse repletus, ut usq; ad d̄emplandam patris
& filii eiusdemq; spiritus sancti diuinitatem mēte ra-
percire, & de aeterna uitæ purissimo fonte potaret.

quod nobis sicutibus propinaret. **Vnde & euangelij**
sui tale est exordium: In principio erat verbum, &
verbum erat apud deum, & deus erat verbum. & sic
per totum euangelij sui textum, pauca de humanis acti-
bus interponens, sufficienter de diuinitate saluatoris
scripta reliquit. Quam firmiter autem & absq[ue] ulla am-
biguitate credenda sint quae Iohannes scripsit, ipse ma-
nifestat cum subiungit: Et scimus quia verum est
testimonium eius. Et nos ergo cum ceteris fidelibus
vera credentes quae scripsit, seruemus quae docu-
it, ut perueniamus ad hoc quod promisit, quod ipse
præstare dignetur, qui cum patre &c.

DE INNOCENTIIS

tibus. Matthæi secundo.

T In illo tempore: Apparuit angelus do-
 mini in somnis Ioseph. Et reliqua,

H Aherent sibi diuina lectiones, & fre-
 quenter una pen-
 det ex altera, ita ut nonnū-
 quam exordia subsequen-
 tis, facilius intelligatur ex
 consideratione præceden-
 tis, quod in hac lectione fa-
 cile aduertimus, si illius su-
 periora parumper attendi-
 mus. **S**upra em̄ retulit eu-
 gelica lectio, quia cū ma-
 gos ab oriēte Hierosolyma ueniētes, Herodes Beth-
 leem misisset, dixit eis: Ite & inquirite diligēter de pu-